

rendkívül súlyos jogi problémák voltak, amelyekre írott jogszabály nem provideált, s ezeket a kérdéseket a kir. Kúria mind a modern kor szellemének, az igazságnak és a méltányosságnak megfelelően oldotta meg.

Nem érdektelen megjegyeznem, hogy megbízható helyről vett értesülésem szerint az elszakított területeken is vannak bíróságok, amelyek ítélkezéseiknél sokszor a m. kir. Kúria döntéseire hivatkoznak.

IV.

Nem kell nekünk magánjogi törvénykönyv. Van nekünk kitűnő magánjogunk. Csak jól fizetett — gondtalan bírák kellene, akik a hivatali helyiségből — valósággal álruhában — kimennek a városba — faluba — igyekeznek a jogtudomány mellett a rohanó élettel is megismerkedni.

Az a meggyőződés, hogy a cikk szerzőjének nincs szüksége magánjogi kodexre, mert ismeri az életet, s nemcsak jogot, hanem igazságot igyekezett mindenkor szolgáltatni.

Néhány évvel ezelőtt jelen voltam mint hallgató egy járásbíró-sági tárgyaláson, ahol a közlemény szerzője bíraskodott.

Felperes — könyvkiadó — egy cipészmaster ellen egy tudományos könyv (valamilyen enciklopédiáról volt szó) vételárát érvényesítette.

A személyesen megjelent alperes védekezésül mindenfélét összevissza beszélt.

Felperes a Pp. 317. §-ának megfelelően kiállított megrendelő levéllel bizonyított.

Ekkor jött a bíró: „Itt van alperes — úgymond — a megrendelő levél, olvassa fel!” Az alperes első elemista módjára kezdi a felolvasást. Az első mondat elhangzása után a bíró végítéletet hirdet: A keresetet elutasítja, mert, aki így tud olvasni, az nem akarhatott ilyen peres tudományos könyvet (. . . enciklopédiát) rendelni.”

Aki ilyen remek ítéletet hoz, az a mi magánjogunkra nem panaszkodhat.

Dr. Ábrahám Mózes.

Az 1934—35. évre szóló állami költségvetés kapcsán örömmel állapítjuk meg az igazságügyi miniszter jelentéséből, illetve az igazságügyi tárca költségvetésének indoklásából, hogy a miniszter ragszkodni kíván ahhoz a gondolathoz, hogy új jogszabályokat csak a legsürgősebb és legmellőzhetetlenebb esetekben alkot.

Talán ki mernék egészíteni ezt a gondolatot azzal, hogy a közigazgatás és igazságszolgáltatás egyszerűbbé tétele sok felesleges, csak zavart keltő ideiglenes jogszabály megszüntetésével volna elérhető.

Reámutat az indokolás, hogy mégis felmerült a szüksége a bírák és ügyészek fegyelmi felelősségének újra szabályozásának. Mindenestre kívánatos, hogy ez a kérdés annak a nagy gondolatnak a jegyé-

ben oldassék meg, amely az ítélőbírák és ügyészek függetlenségét változatlanul hivatott megvalósítani és fenntartani, s amely gondolatoknak éppen Kúriánk nagynevű elnöke adott a felsőházban kifejezést.

Az indokolás bejelenti az ügyvédi gyám és nyugdíjintézet szervezetével és működésével kapcsolatos kérdéseknek rendezését s az ügyvédi rendtartás egészét felölelő reform előkészítését is. Amennyire a mai súlyos gazdasági viszonyok között feltétlenül szükséges a Nyugdíjintézetnek a Kar teherbíró képességéhez való idomítása, annyira feleslegesnek látszik a még mindig átmeneti időkben az ügyvédi rendtartás egészét felölelő jogszabály alkotás. Az ügyvédség feladatát maradéktalanul teljesíti a mai rendtartás mellett is, viszont a Kar egyetemének gazdasági megsegítése, az ügyvédi munkaterületek visszaszerzése, s az ügyvédi tekintély helyreállítása — aligha az ügyvédi rendtartás reformjaival valósítható meg.

Bejelenti a miniszter a gazdátartozások rendezésével kapcsolatos kérdések szabályozását, amely feltétlenül megvalósításra vár, de hogy a mai idők a részvénytársasági jogviszony szabályozására és a kötött birtokok jogi helyzetének törvényes rendezésére alkalmasak-e, szintén kétséges. Emellett, ami viszont már természetes több apróbb, de a közszabadságok tekintetében nagyjelentőségű törvényalkotás előkészítését jelenti bē a miniszter, (sajtójog, a nemzeti élet, a közélet tisztasága és nyugalmának, a köz tekintélyének és a munka szabadságának büntetőjogi védelme, stb.) ami azonban reméljük, a közel jövőben csak az előkészítés stádiumában marad, hiszen ez felel meg a kormányzat általánosan vallott ezirányu felfogásának.

Mindenesetre a költségvetés igazságügyi indokolása bizonyos megnyugvással tölthet el bennünket abban a tekintetben, hogy ha folyik is komoly előkészítés e tárca keretén belül, ez nem jelent felesleg és mindenáron való törvényalkotást s a jogszabályok új tömegét, amelyek csak még kaotikusabbá tehetik a magyar jogéletet.

V. M.

Felfolyamodás és észrevételezés. A felfolyamodást, akár peres, akár perenkívüli eljárásban, tudvalevőleg nem kontradiktórius úton intézi el a felsőbíróság. Az észrevételezést ugyan semmiféle törvény nem tiltja, de nem is engedi meg kifejezetten. A felfolyamodási bíróság a benyújtott észrevételek fölött egyszerűen napirendre tér, keresztülnéz rajtuk, nem veszi tudomásul tartalmukat, olykor vissza is adja a benyújtónak.

De lege ferenda helytelen és orvoslást igényel ez az állapot. Végzések olykor éppoly fontosak, sőt gyakorlatilag még fontosabbak lehetnek, mint maguk az ítéletek. Gondoljunk csak bizonyos, a telekkönyvi, vagy a végrehajtási eljárás rendjén hozott végzésekre. A végzések elleni jogorvoslat, vagyis a felfolyamodás tehát éppen olyan nagy súlyu rekursust jelenthet, mint egy fellebbezés. Ennek folytán módot kellene nyújtani az észrevételezésre; pláne, hogy a felfolyamodásokat zárt tanácsülésben és nem tárgyaláson, vagy legalább is